

enfilem de manera visible, la vegetació va minvant, les plantes ja no són altes i podem veure-hi més lluny.

Arribem al campament de Shira i després de signar al registre ens instal·lem, avui al vespre ja fa fred de debò. Abans de sopar anem a fer una estirada de cames. Hem pujat molt bé i no estem cansats. El sopar torna a ser bo i variat, en Thomas ens cuida bé. A la nit sentim un cert mal de cap, prenem cadascú una aspirina o un gelocatil i desapareixen totes les molèsties.

Dijous al matí, els matolls del campament estan gebrats. Els africans fan la feina a

crits, suposem que per fer-se passar el fred. Com que l'aspirina/gelocatil ha funcionat, decidim anar-ne prenent una o dues al dia, segons veiem, per mantenir la bona marxa.

Avui pujarem fins a 4.600 m per aclimatar-nos, i dormirem a 3.900 m.

Aquest punt més alt és la "**Lava Tower**", un promontori rocós molt espectacular. El dia és magnífic i tenim molt bones vistes. A mig camí s'incorpora la gent que ve de la ruta Lemosho. A partir d'aquí les dues rutes fan el mateix itinerari. Comença a haver-hi qui fa mala cara per l'efecte de l'alçada. Nosaltres ens sentim molt bé i això ens anima. A la baixada del coll fins al campament de Barranco trobem uns arbres-cactus endèmics del massís del Kilimanjaro, els senecis, d'aspecte molt singular. Travessem un rierol amb aigua. L'aigua és escassa, i els portejadors han de fer una excursió cada tarda amb bidons i garrafes per anar a buscar-la, habitualment lluny del campament.

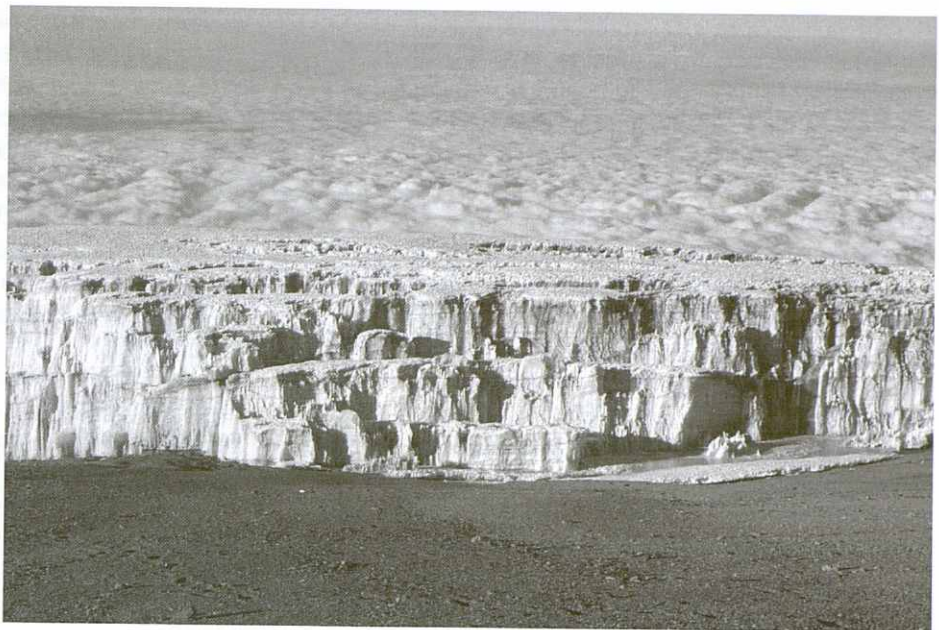
Divendres no hi ha gairebé desnivell. Pugem i baixem, de Barranco al camp de Katanga. Al final guanyem menys de 300 metres en tot el dia. Anem flanquejant el cim, per sota del que queda de les geleres.

Només sortir del camp hi ha una paret sense cap dificultat tècnica, és una grimpada, i s'hi fan embussos perquè els portejadors s'han d'ajudar els uns als altres. Tots porten els paquets damunt del cap, i això no va gaire bé per grimpar. Estarem tot el dia al voltant dels 4.000m. L'etapa no és llarga. Nosaltres ens quedem al camp de la Vall de Katanga. Aquí hi ha força gent que ja continua fins al camp d'alçada de Barafu a 4.600m., per atacar el cim demà.

Nosaltres vam preferir escurçar etapa, mantenir-nos a 4.000 m. una mica més, i dosificar els esforços.

Dissabte tenim una altra etapa curta, només hem de pujar els 600m que ens falten fins al camp d'alçada de Barafu. El camí és fàcil i fa molt bon dia. Va havent-hi més gent que es queixa de mal de cap.

Ens hem esforçat i concentrat per caminar al ritme del "pole-pole", veritablement lent, però estem començant a comprovar que funciona. Arribem cada tarda al campament, ens rentem, ens abriguem,

El que queda de les neus del Kilimanjaro

prenem el tè i les crispetes, i sortim a estirar les cames una mica més amunt, mitja horeta o així, sense tenir cap mena de sensació d'esforç ni de cansament. El Johnny i l'Ozenis saben fer bé la seva feina, sembla.

El camp de Barafu és com un mercat. Està al damunt d'una aresta ampla que és la que demà agafarem per anar cap al cim. Aquí hi ha moltes tendes, gent que arriba com nosaltres, gent que torna de fer el cim, (o d'intentar-ho), que es prepara per anar avall. Trobem les nostres tendes ja muntades en un cop de puny, i després de dinar fem una migdiada llarga. A la tarda en Johnny ens comenta que demà farà bon dia, que ens veu preparats i que sortirem a les dotze de la nit. Sopem a les sis, anem a dormir a les set, i a les onze ja ens llevem.

Diuenge, el sisè dia, és el dia del cim. Hem pogut dormir una mica malgrat l'alçada, la gent a fora està nerviosa. Alguns ja comencen a pujar, tothom amb el frontal. Sembla que no fa fred, almenys no el que ens esperàvem. A les dotze en punt sortim tots quatre, en Johnny, nosaltres dos, i l'Ozenis tancant la marxa. Avui, el "pole-pole" és encara més lent. El camí és molt dret, tots anem en fila d'un, seguint la fila de llumetes, amb la vista fixa en les botes del de davant. Comencem a sentir molt fred. Quan arribem als 5.000 metres en Johnny treu de la motxilla un termo amb tè calent, mengem fruits secs i alguna barra, i tornem a caminar. De tant en tant, hi ha grups asseguts al costat del camí, alguns amb cara de pomes agres. Són cap a sis hores de mirar enlaire, i veure la fila de llumetes que s'enfila amunt, sense fi. I sentir molt fred.

Comença a trencar-se la foscor, i tots els guies comencen a cridar. Perquè sí, no és pas que li diguin res a ningú, només fan crits. Es va fent clar de pressa, i aleshores veiem per què. Tenim el coll de Stella-Point a la vista, una mica més amunt.

Caminem uns minuts més, tots excitats, i ja hem arribat al cràter! Ja hi som! Just en aquest moment surt el sol, i tots quatre ens abracem. Estem mig morts de fred, però ara sí que sabem que hi arribem. Falta gairebé una hora de pujada suau, per un camí